

Adventni PREGLED I Šabatni GLASNIK

„Ovdje je postojanost svetih, ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu.” Otk. 14:12.

IZD. 77, BR. 6 i 7.

BETL KRIK, MIČ., FEBRUAR 6 i 13, 1900.

CEO BR., 2362-63.

ALONZO T. JONES

PORUKA TREĆEG ANDELA

Šta Je To što se tiče Vavilona?

„I tu je pratio drugi anđeo, govoreći: ‘Pade, pade Vavilon, taj veliki grad, jer je vinom gneva svojeg bluda opio sve narode.’” Otk 14:8.

Kao što smo ranije napomenuli, ova reč „pratio“ ne označava da prati sam onog koji je otišao ranije, već da ustane i prati onog koji je već na svom putu, i tako zapravo, „da prati sa“, ili „da ide sa“. Dobra ilustracije misli se nalazi u 1. Korinćanima 10, gde, govoreći u vezi Izraela u pustinji, kaže: „Pili su iz duhovne Stene koja ih je pratila [„išla sa njima“, margina]: a ta Stena je bio Hrist.“

Tako anđeo večnog jevanđelja ide napred objavljujući to jevanđelje svakom plemenu, i kolenu, i jeziku, i narodu. Nakon toga se anđeo sa objavom u pogledu Vavilona pridružuje prvom anđelu, i ide sa njim.

Reč „Vavilon“, sa idejom prenetom od nje, je od „Babel“. A reč „Babel“ nam dolazi od kule opisane u Postanju 11. I od zbrke jezika stvorene tamo, zbog kule, reč sada označava „zbrku“.

Međutim ovo nije originalno značenje reči „Babel“. To je bilo ime grada i kule kada je narod počeo da je gradi, pre nego što je njihov jezik pobrkan, i prema tome pre nego što je reč označavala „zbrku“.

Napisano je to da su ljudi rekli jedni drugima: „Hajde da sagradimo grad i kulu.“ I ime koje su tada dali gradu bilo je „Babel“.

U to vreme značenje reči „Babel“ — njeno originalno značenje — bilo je „Božja Vrata“. U skladu sa tim, rekli su: „Hajde da sagradimo grad i kulu, čiji vrh može doseći do neba.“

Međutim, zbog njihovog ponosa i samouzdizanja, njihov poduhvat je toliko potpuno pretvoren u zbrku da je reč „Babel“ izgubila svoje originalno značenje „Božja Vrata“, i nosila je samo značenje „zbrka“. I tako, ono što je originalno značilo „Božja Vrata“ postalo je samo simbol „zbrke“.

I ovo originalno značenje „Babel“ — „Božja Vrata“ — sa svojim novim značenjem „zbrka“, nosi lekciju celim putem kroz celu temu Vavilona. Ima svoju lekciju sada, u fazi Poruke Trećeg Anđela koja govori o Vavilonu i njegovom padu.

U skladu sa tim, sledeće sedmice ćemo zapaziti kako je to što je, u hrišćanskoj dispencijaciji, originalno bilo „Božja vrata“ postalo „zbrka“, — „Vavilon veliki, majka“.

Šta Je To u odnosu na majku Vavilon?

„I ugledao sam jednog drugog anđela gde posred neba leti s večnim jevanđeljem da ga propoveda onima koji žive na zemlji, i svakome narodu, i plemenu, i jeziku, i kolenu, govoreći jakim glasom: ‘Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer došao je trenutak njegovog suda; i poklonite se njemu koji je načinio nebo, i zemlju, i more, i izvore voda.’ I drugi anđeo dođe za njim, rekavši: ‘Pade, pade Vavilon, taj veliki grad, jer je vinom gneva svojeg bluda opio sve narode.’” Otk. 14:6-8.

U ovom citatu iz Pisma postoji izražen veliki princip u pogledu Vavilona u svim njegovim fazama u hrišćanskom dobu. Princip je taj da gde god je večno jevanđelje zanemareno, ili njegova svetlost koja napreduje nije sledena, čak i od onih koji u njega veruju, postoji moralni pad i zbrka kao siguran rezultat.

Kao što smo ranije pokazali, drevno značenje „Babela“, od kojeg dolazi „Vavilon“, bilo je „Božja Vrata“; i zbog ponosa i uzvisivanja onih koji su bili iz tog „Babela“, zbrka ih je obuzela; i ono što je originalno značilo „Božja Vrata“, od tada je značilo samo „zbrka“.

Sada je crkva „Hristovo telo“ u svetu; i on kaže: „Ja sam put“, „Ja sam vrata“. Hristova crkva je Gospodnje postavljeno sredstvo preko kojeg će zvati ljude k sebi, da mogu pronaći izbavljenje u njemu od ovog sadašnjeg zlog sveta. Prema tome crkva je zaista i u stvari „Božja Vrata“ za čovečanstvo; a Isusova vera je ono što daje pristup kroz ova vrata, do sve Božje punine.

Ako, oni, crkva, ili bilo koji deo nje, postanu ponosni i samouzdignuti, i tako tamo dođe zbrka principa i odnosa, sledilo bi to da bi ono što je na početku bilo „Božja Vrata“ postalo zbrka. Šta, onda, kaže Pismo? — Ono kaže da će doći „otpadanje“ od istine jevanđelja; da će doći samouzdizanje u crkvi, preko ljudi koji su nastali, samo iz njene sredine, pouzdani, koji će govoriti „izopačene stvari, da odvuku dalje učenike za sobom“. 2. Sol. 2:3, 4; Dela 20:28, 30.

Dakle crkva u Rimu je bila, na početku, pre svega Hristova crkva. Toliko je ovo bilo potpuno tako da je ona bila primer celom svetu; jer je Nadahnuće izjavilo, sa zahvaljivanjem, o njenoj veri, da se „o njoj govorilo širom celog sveta“. Rim. 1:8.

Preko ove velike i uzorne vere ta crkva je bila obučena u prelepu odeću spasenja i

plašt Gospodnje pravednosti; bila je obdarena silom od Boga i pobožnošću, pred očima svih naroda. Lepota Gospoda Boga je bila na njoj, i ona je napredovala, i njen ugled je išao napred celom svetu zbog njene lepote, jer je bila savršena, kroz njegovu ljupkost, koju je stavio na nju. Međutim nezadovoljna sa uzvisivanjem koje je Gospod dao, koje je moglo ostati samo preko njene sopstvene poniznosti i čistote vere, crkva je postala ohola, i uzvisila se. Nezadovoljna sa Gospodnjom lepotom, koju je stavio na nju, ponosila se svojom sopstvenom lepotom. Umesto da se uzda u njega za svoju lepotu, uzdala se u sebe. Nezadovoljna što samo Bog treba biti proslavljen u njoj, ona je „proslavila sebe, i živela u raskoši“.

Uzdajući se u sebe, ponoseći se svojom sopstvenom lepotom, veličajući svoju sopstvenu zaslugu, i zadovoljna svojom sopstvenom valjanošću, — to je samo po sebi značilo da stavlja sebe na mesto Boga. Onda je bilo dovoljno prirodno to da treba nastojati da privlači učenike ka sebi, radije nego ka Gospodu. I pošto je tako uzvisila sebe i veličala sebe, i uzdala se u sebe, bilo je nemoguće za nju to da privlači učenike ka bilo kome osim sebi. Tako je došlo otpadništvo. I tako, umesto da ostane crkva Hristove istine, koja pokazuje svetu tajnu Boga i pobožnosti, postala je, iako i dalje navodno Hristova crkva, samo pokazivanje svetu tajne *sebe* i sebičnosti, što je sama tajna bezakonja.

Takva je, pre svega u obe faze ove karijere bila crkva u Rimu. Bila je istaknuta u veri, utoliko što se o njenoj veri „govorilo širom celog sveta“. Bila je takođe istaknuta u otpadništvu, utoliko što se isto tako o tome govorilo širom celog sveta, i skoro hiljadu osamsto godina.

Postoji još jedna misao u Pismu, koja ilustruje ovo otpadništvo: U petom poglavlju Efescima, apostol govori „u pogledu Hrista i crkve“, pod slikom bračnog odnosa, sa *Hristom* na mestu muža, i *crkvom* na mestu žene. I Reč kaže, „*Muž je glava ženi*, baš kao što je *Hrist glava crkvi*: i on je Spasitelj tela. Prema tome kao što je crkva podložna Hristu, tako neka žene budu svojim sopstvenim muževima u svemu... To je velika tajna: ali govorim u pogledu Hrista i crkve“. Stihovi 23-32. Odnos crkve prema Hristu je tako jasno pokazan da je isti kao taj od žene prema njenom sopstvenom mužu. Pošto je sam muž, a *ne neki drugi muškarac*, „glava ženi“; tako je i sam Hrist, a *ne drugi*, „glava crkvi“.

Sada pretpostavimo da drugi muškarac predloži da postavi sebe između muža i njegove žene, da joj govori osećanja njenog muža u veri i moralu, šta bi odana žena uradila? — Svako zna da bi ona prezirala takvo nametanje, i odmah bi odbacila sve takve ponude. Međutim pretpostavimo da drugi muškarac ne samo da predlaže da stavi sebe na mesto muža ženi, već i da žena treba da se složi sa predlogom, i zapravo prihvati tog drugog muškarca na mesto svog muža, da joj govori osećanja njenog muža u veri i moralu, onda šta bi to bilo nego izdaja njenog sopstvenog muža, otpadništvo od njenih bračnih zaveta, i preljuba sa tim drugim muškarcem? I kakvu vrstu vere i morala imate u tom slučaju? — Svako zna to ne bi bilo ništa osim nevernosti i nemoralna.

Sada rimski Biskup i Crkva Rima tvrdi da je glava te crkve. Od Kardinala Gibonsa citiramo: —

Kaže Sabor u Firenci (1439.), na kojem su takođe bili prisutni biskupi grčke i latinske crkve, „Mi definišemo da je rimski pontif naslednik blagoslovenog Petra, kneza apostola, i pravi Hristov vikar, *glava cele crkve*, otac i doktor svih hrišćana; i mi izjavljujemo da mu je, u ličnosti blagoslovenog Petra, data, od Isusa Hrista našeg Spasitelja, puna vlast da hrani, vlada, i upravlja univerzalnom crkvom“.

Papa je ovde nazvan *pravi vikar*, ili predstavnik, Hrista u ovom nižem kraljevstvu borbene crkve; to jest, papa je organ našeg Spasitelja, i govori svoja osećanja u veri i moralu. — „*Vera Naših Očeva*“, strane 154, 155.

Bio je to Halkidonski Sabor, 451. A. D, koji je prvi oslovio Biskupa Rima kao „glavu, od koje smo svi mi udovi“.

Tako Crkva Rima tvrdi da je „Hristova nevesta“. Tvrdi da je „Hristova žena“. A ipak je prihvatila drugog muškarca kao „predstavnik“ svog muža, kao „zamenu“ — *vikara* — za svog muža, da zauzme mesto njenog muža u njegovom odsustvu, da joj govori „svoja osećanja u veri i moralu“. Ne samo da je prihvatila drugog na mesto svog muža, već se i otvoreno hvali o tome, i zapravo proglašava to kao najvažniji dokaz njene vernosti, njene moralnosti, i njene čistote. Kako mogu neverstvo, otpadništvo, nemoral, i nečistota crkve da budu jasnije pokazani nego u ovome što je njeno hvalisanje?

Kako mogu potpuno napuštanje, suštinska pohotnost, potpuna zbrka moralnih principa žene, biti jasnije pokazani nego u navođenju potvrđene činjenice da je drugi muškarac zauzeo mesto njenog muža za nju, kao dokaz njene vernosti i čistote? Ne bi li takvo hvalisanje, i za takvu svrhu, bilo naj snažniji mogući dokaz da su ženina urođena skromnost i moralni osećaj postali potpuno pobrkani? Ipak po njenim sopstvenim rečima ovo je tačno slučaj Crkve Rima. Prihvatila je drugog da zauzme mesto njenog muža za nju. Neprestano se hvali pred svetom da je ova činjenica dokaz njene vernosti, njene

moralnosti, i njene čistote; i ona insistira da će se ceo svet postrojiti sa njom u tom pravcu, kako bi svi mogli biti verni i moralni i čisti! Kako ona može jasnije pokazati da je svaki pravi osećaj vernosti, moralnosti, i čistote postao potpuno pobrkan u njenoj savesti? Da se potvrđena preljubnica i bludnica treba hvaliti o svom bezakonju kao da je jedini put do pravednosti, sigurno nije ništa drugo nego sama tajna bezakonja samog po sebi. I takva je, baš prema svom sopstvenom pokazivanju, Crkva Rima.

Ipak ona čak ni tu nije stala: nastavila je dalje i uzela je za sebe još i druge muškarce: počinila je blud sa zemaljskim kraljevima. Pošto je izgubila nebesku vlast, sada je tražila zemaljsku vlast. Pošto je napustila Gospodnju mišicu, tražila je čovekovu mišicu. Pošto se odvojila od nebeskog kraljevstva, sada će se povezati sa zemaljskim kraljevstvima.

I dalje se uzdajući u svoju sopstvenu lepotu, i svoje sopstveno ukrašavanje same sebe sa svilom i zlatom i dragim kamenjem i biserima, i držeći u svojoj ruci ponudu bogatih darova za bilo kog ljubavnika koji bi primio njena nepristojna udvaranja i sklopio savez sa njom, konačno je uspela, preko Konstantina, u zadobijanju carske naklonosti, i u formiranju preljubničke veze sa zemaljskim gospodarom. Dakle nesveta crkva oformila je nesvetu vezu sa nesvetom državom.

Tako je učinila ona koja je bila zaručena kao čedna devica za Hrista; ona koja je bila spojena vezama čistog i svetog braka za njega koji je savršen u sili, u ljubavi, i čistoti; ona koja je poznavala blažene užitke njegove ljubavi, — tako je ona prekršila svoje devičanske zavete, pokidala je svoje bračne veze, i postala drska i zlobna bludnica, i sam simbol zbrke. U skladu sa tim sledeće viđenje koje je dato o njoj je ovo: „I ugledao sam ženu gde sedi na skerletnoj zveri, punoj bogohulnih imena, i ima sedam glava i deset rogova. I bila je žena obučena u purpur i skerlet i ukrašena zlatom, dragim kamenjem i biserjem, i imala je zlatnu čašu u ruci, punu gnusoba i nečistoće svoga bluda; na čelu joj je bilo napisano ime: TAJNA, VAVILON VELIKI, MAJKA BLUDNICA I GNUSOBA ZEMALJSKIH. I video sam da je žena pijana od krvi svetih i od krvi Isusovih mučenika.“ Otk. 17:3-6.

I da svi mogu imati najbolji autoritet izvan Biblije, da se ovaj Vavilon odnosi na Rim, ovde smo naveli izjave iz dva standardna dela o Crkvi Rima. Jedno od njih je od kardinala Gibonsa, i kaže: —

„Vavilon“, odakle je Petar uputio svoju prvu poslanicu, shvaćeno je od kasnijih komentatora, protestantskih i katoličkih, da se odnosi na Rim, — „*Vera Naših Očeva*“, strana 131.

Drugo je od prečasnog Džozefa Fa di Bruna, Doktora Bogoslovije, Generalnog Rektora Pobožnog Društva Misija, i kaže: —

Niko nije pogrešno shvatio šta je Sv. Jovan u Apokalipsi označio pod slikom

Vavilona. Na kraju prve opšte poslanice od Sv. Petra imamo ove reči: „Pozdravlja vas crkva koja je u Vavilonu, zajedno izabrana sa vama, i Marko, moj sin“; u čijem odlomku reč „Vavilon“ mora biti uzeta da znači Rim; zapravo; nije zabeleženo niti u Svetim Pismima ni drugde da su Sv. Petar ili Sv. Marko ikada bili u drevnom Vavilonu u Aziji; i nijedan drevni pisac nikada nije rekao da je ovo pismo zaista datirano iz drevnog Vavilona, ili da je tako shvaćeno od bilo koga: naprotiv, potvrdno je zabeleženo u istoriji Jevsevija (knjiga 2, poglavlje 15) da je navedeno od Papija, učenika Sv. Jovana jevanđeliste i prijatelja Sv. Polikarpa, da je Sv. Petar, u svojoj prvoj poslanici, koju je napisao iz Rima, nazvao Rim figurativno Vavilon. Istu stvar tvrdi Sv. Jeronim u svojoj knjizi „Znameniti Ljudi“, kada govori o Sv. Marku. — „*Katoličko Verovanje*“, strane 323, 324.

Sada pošto ovaj Vavilon označava Rim, i pošto je to crkva — žena — koja je tako nazvana Vavilon, sledi sa apsolutnom sigurnošću to da je Crkva Rima ta koja je taj „Vavilon majka“.